

Στο δελτίο του ΣΚΑΪ ο Νίκος Ευαγγελάτος και λοιποί δημοσιογράφοι ήταν με το σεις και με το σας στον εκπρόσωπο του ΠΑΜΕ. Τόση ευγένεια, καταδεκτικότητα και ευλάβεια που άγγιζε τα όρια της θρησκευτικής κατάνυξης. Και όλα αυτά ενώ συζητούσαν την εισβολή και κατάληψη υπουργείου από το ΠΑΜΕ.

Στα πλαίσια της ελληνικής πραγματικότητας αυτή αντιμετώπιση του ΠΑΜΕ (δλδ ΚΚΕ) θα ήταν καθόλα συνήθης. Όμως, εγώ ο απλοϊκός, είχα πιστέψει τότε, όταν τα επεισόδια τα έκανε η Χρυσή Αυγή, τα σχόλια επί σχολίων στα ΜΜΕ, ότι δηλαδή στην δημοκρατία δεν περνάνε οι κομματικοί τσαμπουκάδες. Ότι κανένας δεν είναι υπεράνω του νόμου, και ότι όσο δίκιο και να αισθάνεσαι ότι έχεις με το μέρος σου, αυτό δεν σου δίνει το δικαίωμα να παραβιάζεις τον νόμο. Στις δημοκρατίες μας ενημέρωναν τα ΜΜΕ, έχεις το δικαίωμα να εκφράσεις την αντίθεση σου σε μια πολιτική ή οτιδήποτε άλλο, αλλά πάντα σεβόμενος τα δικαιώματα των άλλων - δεν ξυλοκοπείς, δεν προπηλακίζεις, δεν κάνεις κατάληψη και τα τοιαύτα μεταπολιτευτικά.

Αυτά λεγόντουσαν όταν τα επεισόδια τα έκανε η Χρυσή Αυγή (ΧΑ). Πολλοί των ΜΜΕ όταν η ΧΑ γύρισε πέντε-έξη πάγκους σε λαϊκές ζήτησαν το συγκεκριμένο κόμμα να τεθεί ακόμα και εκτός νόμου. Η οργή και η αγανάκτηση των ΜΜΕ και της πολιτικής τάξης με την βία της ΧΑ ήταν ιδιαιτέρως έκδηλη και εξαιρετικά ασυνήθιστη, λαμβάνοντας υπ' όψιν τι συμβαίνει σε αυτή την χώρα τα τελευταία 40 χρόνια. Αλλά κάναμε πέρα τις υποψίες μας περί υποκρισίας και πιστέψαμε προς στιγμήν ότι τα ΜΜΕ εκμεταλλευόμενα την βία της ΧΑ από εδώ και πέρα θα στιγματίζουν την παράνομη βία απ' όπου και αν προερχόταν - αμ δε.

Ο τρόπος που οι δημοσιογράφοι του ΣΚΑΪ αντιμετώπισαν τον τραμπούκο του ΠΑΜΕ ήταν αντιπροσωπευτικός σχεδόν όλων των ΜΜΕ. Για παράδειγμα στο Βήμα της Κυριακής, η επί μηνών έλλειψη τραμπουκισμών εκ μέρους του ΚΚΕ ήταν "αγωνιστική «ανάπαυλα»". Σημειωτέον δε ότι το Βήμα βάζει τα εισαγωγικά στην ανάπαυλα και όχι στην λέξη αγωνιστική. Εξάλλου στην περίπτωση του ΚΚΕ δεν μπορούμε να μιλάμε για επερχόμενο

οργανωμένο κύμα βίας, αλλά όπως διαβάζουμε στο «έγκυρο» και «έγκριτο» Βήμα, έχουμε να κάνουμε με «δυναμική «επιστροφή»», «αντεπίθεση σε διάφορα μέτωπα» και «ρήξη με σφραγίδα Αλέκας.» Η επιστροφή της μεταπολιτευτικής διαλέκτου σε όλο της το μεγαλείο.

Αν όλες αυτές οι αηδίες σας φέρνουν στο νου την έκφραση «δύο μέτρα και δύο σταθμά» τότε κάνετε λάθος. Στα Νέα η καθηγήτρια κοινωνιολογίας Άννα Φραγκουδάκη θα πει ότι «Η βία σήμερα είναι ακροδεξιά, από όπου και αν προέρχεται.» Ίσως η κ. Φραγκουδάκη να μην έχει ποτέ αναλογισθεί ότι δηλώσεις όπως η παραπάνω απλά καταδεικνύουν το πόσο ριζωμένες είναι οι ιδεολογικές αγκυλώσεις της μεταπολίτευσης, που ποτέ δεν επιτρέπετε, ακόμα και αν αναγνωρίζουμε την θηριωδία των πράξεων, να τις χρεώσουμε στην αγιοποιημένη αριστερά. Εξάλλου η κ. Φραγκουδάκη ως ένας από τους «του 60 οι εκδρομείς», δεν έχει ποτέ ακούσει την έκφραση «ο δρόμος προς την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις.»

Στο Lifo την Κυριακή θα κάνει παρέμβαση ένας από τους καθηγητές των συλληφθέντων της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» στην Κοζάνη. Ο καθηγητής θα επιρρίψει τον ξεπεσμό του τρομοκράτη μαθητή του σε κάποια νεφελώδη συλλογική ευθύνη. Στην Ελλάδα ως γνωστόν δεν υπάρχει ατομική ευθύνη και συνειδητή επιλογή - εξάλλου αποκαλούμε τους άνδρες των 20 και 25 παιδιά. Αν όλα πάνε καλά κάποτε ξεκολλούν από το στήθος της μαμάς και αρχίζουν να βυζαίνουν το κράτος. Αν είναι ευαίσθητα παιδιά με ταξική συνείδηση γίνονται τραμπούκοι του ΠΑΜΕ. Αν είναι ακόμα πιο ευαίσθητοι γίνονται μέλη της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» όπου σε μια περίοδο παρατεταμένης εφηβείας έχουν την ευκαιρία να βιώσουν τις επαναστατικές φαντασιώσεις που τόσο επιμελώς του έχουν διδάξει τα γκρουπούσκουλα της ΟΛΜΕ.

Ένας από τους τέσσερις δολοφονηθέντες στην Marfin ήταν ο Επαμεινώνδας Τσάκαλης. Ο πατέρας του πέθανε όταν ήταν δέκα ετών από καρκίνο. Ο Τσάκαλης που άρχισε να εργάζεται από μικρός, σπούδασε οικονομικά και έκανε μεταπτυχιακό στην Σκωτία. Εργαζόταν συνεχώς και σκόπευε να κάνει οικογένεια. Άνηκε στην άλλη Ελλάδα όπου η εφηβεία έχει πρόωρο τέλος και για να βγάλεις τα προς το ζην χρειάζεται να εργάζεσαι. Την επομένη της δολοφονίας θα διαβάζουμε: «Στο μικρό μπαλκόνι στην πρόσοψη του νεοκλασικού στριμώχθηκαν τέσσερις ή πέντε εργαζόμενοι προσπαθώντας να αναπνεύσουν, ενώ άλλοι που δεν χώρεσαν εκεί άνοιξαν διάπλατα τις μπαλκονόπορτες. Οι αντιδράσεις των διαδηλωτών κλιμακώθηκαν. Εκείνοι που νωρίτερα έκαναν χειρονομίες, τώρα χλεύαζαν τους υπαλλήλους φωνάζοντας «να καείτε ζωντανοί, ρε!», ενώ άλλοι τους καλούσαν ειρωνικά να πηδήσουν στο κενό.»

Ας σημειώσουμε εδώ την ημερομηνία λήξης της ελληνικής κρίσης - θα είναι η ημέρα που θα στριμώξουμε τα άγρια μωρά και που θα δώσουμε την ελευθερία στον κάθε Επαμεινώνδα Τσάκαλη να πραγματώσει τα όνειρα του.

Ναπολέον Λιναρδάτος